

ΑΔ173/2026

Αρχικό αίτημα - Διαδικασία παραδεκτού - Αίτηση ακύρωσης - Διοικητικό Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης - Συρία - Μόνος άνδρας - Μονομελής Επιτροπή Προσφυγών - Προδικαστικό ερώτημα ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας - Μη αναδρομική ισχύς της απόφασης του ΣτΕ σχετικά με την αντισυνταγματικότητα της μονομελούς σύνθεσης της αρχής προσφυγών - Τουρκία ως ασφαλής τρίτη χώρα - Η Τουρκία δεν δέχεται επανεισδοχές από την Ελλάδα - Προδικαστικό ερώτημα ενώπιον του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης - Δέχεται την αίτηση

Διοικητικό Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης
Β' Τμήμα Τριμελές / Ακυρωτική Διαδικασία
Αριθμός απόφασης: ΑΔ 173/2026
Ημερομηνία δημοσίευσης: 11/05/2026
Εισηγήτρια Δικαστής: Ανδρομέδα Ντάκουλα
(...)

1. Επειδή, για την άσκηση της κρινόμενης αίτησης καταβλήθηκε το νόμιμο παράβολο ύψους 150 ευρώ (βλ. το ηλεκτρονικό παράβολο με κωδικό ...).

2. Επειδή, με την αίτηση αυτή επιδιώκεται, παραδεκτώς, η ακύρωση της (...)/2024 απόφασης της 6ης Ανεξάρτητης Επιτροπής Προσφυγών της Αρχής Προσφυγών του Υπουργείου Μετανάστευσης και Ασύλου, υπό μονομελή σύνθεση, με την οποία απορρίφθηκε η ενδικοφανής προσφυγή που άσκησε ο αιτών κατά της (...)/2023 απόφασης του Αυτοτελούς Κλιμακίου Ασύλου Φυλακίου και τελικώς, το αίτημά του για χορήγηση διεθνούς προστασίας. Με την απόφαση της Επιτροπής διατάχθηκε επίσης, η επανεισδοχή του αιτούντος στην Τουρκία, η οποία κρίθηκε ως ασφαλής τρίτη χώρα για αυτόν.

3. Επειδή, η πρόοδος της δίκης αυτής είχε ανασταλεί με την ΑΔ (...)/2024 απόφαση του Δικαστηρίου τούτου, έως ότου αποφανθεί οριστικώς το Συμβούλιο της Επικρατείας επί του προδικαστικού ερωτήματος που τέθηκε με την ΑΔ 534/2022 απόφαση του ΙΑ' Τμήματος του Διοικητικού Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης. Ήδη με την 1150/26.6.2025 απόφαση της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας κρίθηκε κατά πλειοψηφία ότι το άρθρο 89 παρ. 2 του Συντάγματος δεν επιτρέπει την ανάθεση σε δικαστικό λειτουργό καθηκόντων μονομελούς διοικητικού οργάνου, έστω και αν αυτό ασκεί αρμοδιότητες πειθαρχικού, ελεγκτικού ή δικαιοδοτικού χαρακτήρα. Κατά συνέπεια, η διάταξη του άρθρου 5 παρ. 7 του ν. 4375/2016 (Α' 51), όπως το άρθρο αυτό αντικαταστάθηκε με το άρθρο 116 παρ. 2 του ν. 4636/2019 (Α' 169) και η εν λόγω παράγραφος αναδιατυπώθηκε με το άρθρο 30 παρ. 2 του ν. 4686/2020 (Α' 96), αντίκειται στο Σύνταγμα, κατά το μέρος που προβλέπει ότι οι Ανεξάρτητες Επιτροπές Προσφυγών λειτουργούν και υπό μονομελή σύνθεση. Ωστόσο, το Συμβούλιο της Επικρατείας αφού συνεκτίμησε: α) τον μεγάλο αριθμό των απορριπτικών αποφάσεων επί αιτήσεων διεθνούς προστασίας, οι οποίες έχουν κριθεί από Ανεξάρτητες Επιτροπές Προσφυγών υπό μονομελή σύνθεση και β) τις δυσχέρειες που θα κληθεί να αντιμετωπίσει η Διοίκηση από την πραγματική κατάσταση που θα προκύψει από τον αναδρομικό χαρακτήρα της διαγνωσθείσας αντισυνταγματικότητας, όρισε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 50 παρ. 3β του π.δ.18/1989 (Α' 8), ότι οι συνέπειες της αντισυνταγματικότητας θα επέλθουν από την προηγούμενη ημέρα της δημοσίευσης της 1150/2025 απόφασης. Με αυτά τα δεδομένα, η (...)/2024 προσβαλλόμενη απόφαση, λόγω του περιορισμού του αναδρομικού χαρακτήρα της διαγνωσθείσας αντισυνταγματικότητας, δεν τυγχάνει ακυρωτέα, παρά το γεγονός ότι εκδόθηκε από την 6η Ανεξάρτητη Επιτροπή Προσφυγών υπό μονομελή σύνθεση.

4. Επειδή, εξάλλου, νομίμως εχώρησε η συζήτηση της υπόθεσης, παρά την απουσία του αιτούντος και του καθ' ου Υπουργού, καθόσον αυτοί κλήθηκαν νομίμως να παραστούν κατά τη νέα δικάσιμο της 12ης Φεβρουαρίου 2026 (σχετ. τα (...)/2025 και (...)/2025 αποδεικτικά επίδοσης του Αρχιφύλακα Ιωάννη Κοκτσίδη).

5. Επειδή, σύμφωνα με τα προβλεπόμενα στο άρθρο 1Α της από 28.7.1951 Διεθνούς Σύμβασης της Γενεύης (ν.δ. 3989/1959, Α' 201), όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 1 παρ. 2 του από 31.1.1967 Πρωτοκόλλου της Νέας Υόρκης (α.ν. 389/1968, Α' 125), νοείται ως πρόσφυγας κάθε πρόσωπο το οποίο «συνεπεία δικαιολογημένου φόβου διώξεως λόγω φυλής, θρησκείας, εθνικότητας, κοινωνικής τάξεως ή πολιτικών πεποιθήσεων ευρίσκεται εκτός της χώρας της οποίας έχει την υπηκοότητα και δεν δύναται ή, λόγω του φόβου τούτου, δεν επιθυμεί να απολαύσει της προστασίας της χώρας ταύτης...». Εξάλλου, θεμελιώδη κανόνα της προστασίας των προσφύγων κατά την Σύμβαση της Γενεύης αποτελεί η αρχή της μη επαναπροώθησης, η οποία θεσπίζεται με το άρθρο 33 αυτής («Απαγόρευσις απελάσεως ή επαναπροωθήσεως»), που ορίζει τα ακόλουθα «1. Ουδεμία Συμβαλλομένη Χώρα θα απελαύνη ή θα επαναπροωθή, καθ' οιονδήποτε τρόπον, πρόσφυγα, εις τα σύνορα εδαφών ένθα η ζωή ή η ελευθερία αυτών απειλούνται δια λόγους φυλής, θρησκείας, εθνικότητας, κοινωνικής τάξεως ή πολιτικών πεποιθήσεων». Περαιτέρω, με το άρθρο 78 [πρώην άρθρα 63, σημεία 1 και 2, και 64, παράγραφος 2 της Συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (ΣΕΚ)] του Κεφαλαίου 2 «Πολιτικές σχετικά με τους ελέγχους στα σύνορα, το άσυλο και τη μετανάστευση», του Τίτλου V «Ο Χώρος Ελευθερίας, Ασφάλειας και Δικαιοσύνης» της Συνθήκης για τη Λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΣΛΕΕ, βλ. ενοποιημένη απόδοση: ΕΕ C 202 της 7ης Ιουνίου 2016, σελ. 47 επ.) ορίζεται ότι: «1. Η Ένωση αναπτύσσει κοινή πολιτική στους τομείς του ασύλου, της επικουρικής προστασίας και της προσωρινής προστασίας με στόχο να παρέχεται το κατάλληλο καθεστώς σε οποιονδήποτε υπήκοο τρίτης χώρας χρήζει διεθνούς προστασίας και να εξασφαλίζεται η τήρηση της αρχής της μη επαναπροώθησης. Η πολιτική αυτή πρέπει να συνάδει με τη Σύμβαση της Γενεύης της 28ης Ιουλίου 1951 και με το πρωτόκολλο της 31ης Ιανουαρίου 1967 περί του καθεστώτος των προσφύγων, καθώς και με άλλες συναφείς συμβάσεις. 2. Για τους σκοπούς της παραγράφου 1, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο, αποφασίζοντας σύμφωνα με τη συνήθη νομοθετική διαδικασία, λαμβάνουν μέτρα όσον αφορά κοινό ευρωπαϊκό σύστημα ασύλου, στο οποίο περιλαμβάνονται: α) ενιαίο καθεστώς ασύλου υπέρ των υπηκόων τρίτων χωρών, το οποίο ισχύει σε όλη την Ένωση, β) ενιαίο καθεστώς επικουρικής προστασίας για τους υπηκόους τρίτων χωρών που χρήζουν διεθνούς προστασίας, χωρίς να τους χορηγείται ευρωπαϊκό άσυλο, γ) ... δ) κοινές διαδικασίες για τη χορήγηση και ανάκληση του ενιαίου καθεστώτος ασύλου ή επικουρικής προστασίας, ε) ...».

6. Επειδή, με βάση ιδίως το άρθρο 78 παράγραφος 2 στοιχ. δ' της ΣΛΕΕ εκδόθηκε η οδηγία 2013/32/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 26ης Ιουνίου 2013 «σχετικά με τις κοινές διαδικασίες για τη χορήγηση και ανάκληση του καθεστώτος διεθνούς προστασίας (αναδιτύπωση)» (ΕΕ L 180), με την οποία προβλέφθηκαν περαιτέρω, σε σχέση με την προϊσχύσασα οδηγία 2005/85/ΕΕ (ΕΕ L 326), απαιτήσεις για τις διαδικασίες χορήγησης και ανάκλησης διεθνούς προστασίας κατά την έννοια της οδηγίας 2011/95/ΕΕ, ενόψει της δημιουργίας κοινής διαδικασίας ασύλου στην Ευρωπαϊκή Ένωση, προς τον σκοπό του περιορισμού των δευτερογενών μετακινήσεων των αιτούντων διεθνή προστασία μεταξύ των κρατών μελών, όταν αυτές οφείλονται στις διαφορές των νομικών πλαισίων, και της δημιουργίας ισοδύναμων συνθηκών για την εφαρμογή της οδηγίας 2011/95/ΕΕ στα κράτη μέλη. Στο άρθρο 33 της εν λόγω οδηγίας ορίζεται ότι: «1. Πέραν των περιπτώσεων κατά τις οποίες μια αίτηση δεν εξετάζεται σύμφωνα με τις διατάξεις του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 604/2013, τα κράτη μέλη δεν οφείλουν να εξετάζουν εάν ο αιτών πληροί τις προϋποθέσεις για διεθνή προστασία σύμφωνα με την οδηγία 2011/95/ΕΕ όταν μια αίτηση θεωρείται ως απαράδεκτη δυνάμει του παρόντος άρθρου. 2. Τα κράτη μέλη μπορούν να θεωρήσουν αίτηση για διεθνή προστασία ως απαράδεκτη μόνο εάν: α) ... γ) μια χώρα που δεν είναι κράτος μέλος θεωρείται ως

ασφαλής τρίτη χώρα για τον αιτούντα, σύμφωνα με το άρθρο 38· δ) ...» και στο άρθρο 38 ότι: «1. Τα κράτη μέλη μπορούν να εφαρμόζουν την έννοια των ασφαλών τρίτων χωρών μόνο εφόσον οι αρμόδιες αρχές κρίνουν ότι η μεταχείριση του αιτούντος διεθνή προστασία στην οικεία τρίτη χώρα θα πληροί τα εξής κριτήρια: α) δεν απειλούνται η ζωή και η ελευθερία λόγω φυλής, θρησκείας, ιθαγένειας, κοινωνικής τάξης ή πολιτικών πεποιθήσεων. β) δεν υπάρχει κίνδυνος σοβαρής βλάβης, όπως ορίζεται στην οδηγία 2011/95/ΕΕ. γ) τηρείται η αρχή της μη επαναπροώθησης σύμφωνα με τη σύμβαση της Γενεύης. δ) τηρείται η απαγόρευση απομάκρυνσης κατά παράβαση του δικαιώματος αποφυγής των βασανιστηρίων και της σκληρής, απάνθρωπης ή ταπεινωτικής μεταχείρισης, όπως ορίζεται στο διεθνές δίκαιο και ε) υπάρχει η δυνατότητα να ζητηθεί το καθεστώς του πρόσφυγα και, στην περίπτωση που ο αιτών αναγνωρισθεί ως πρόσφυγας, να του χορηγηθεί προστασία σύμφωνα με τη σύμβαση της Γενεύης. 2. Η εφαρμογή της έννοιας της ασφαλούς τρίτης χώρας υπόκειται στους κανόνες του εθνικού δικαίου, περιλαμβανομένων: α) των κανόνων που απαιτούν σύνδεσμο μεταξύ του αιτούντος και της οικείας τρίτης χώρας, βάσει του οποίου θα ήταν εύλογο για τον αιτούντα να μεταβεί στη συγκεκριμένη χώρα. β) των κανόνων σχετικά με τη μεθοδολογία που πρέπει να ακολουθούν οι αρμόδιες αρχές προκειμένου να κρίνουν ότι η έννοια της ασφαλούς τρίτης χώρας μπορεί να εφαρμοσθεί σε συγκεκριμένη χώρα ή συγκεκριμένο αιτούντα. Η μεθοδολογία αυτή περιλαμβάνει μια εξατομικευμένη εξέταση του ασφαλούς χαρακτήρα της χώρας για συγκεκριμένο αιτούντα και/ή τον εθνικό χαρακτηρισμό των χωρών που θεωρούνται ως γενικά ασφαλείς. γ) των κανόνων σύμφωνα με το διεθνές δίκαιο οι οποίοι επιτρέπουν να εξετάζεται χωριστά κατά πόσον η οικεία τρίτη χώρα είναι ασφαλής για συγκεκριμένο αιτούντα και οι οποίοι επιτρέπουν, τουλάχιστον, στον αιτούντα να προσβάλει την εφαρμογή της έννοιας της ασφαλούς τρίτης χώρας επικαλούμενος ως λόγο το γεγονός ότι η τρίτη χώρα δεν είναι ασφαλής υπό τις συγκεκριμένες συνθήκες στις οποίες ευρίσκεται. Ο αιτών έχει επίσης τη δυνατότητα να αμφισβητήσει την ύπαρξη συνδέσμου μεταξύ αυτού και της τρίτης χώρας σύμφωνα με το στοιχείο α). 3. Κατά την εφαρμογή απόφασης που βασίζεται αποκλειστικά στο παρόν άρθρο, τα κράτη μέλη: α) ενημερώνουν σχετικά τον αιτούντα και β) του χορηγούν έγγραφο με το οποίο ενημερώνονται οι αρχές της εν λόγω τρίτης χώρας, στη γλώσσα της χώρας αυτής, ότι η αίτηση δεν έχει εξετασθεί επί της ουσίας. 4. Όταν η τρίτη χώρα δεν επιτρέπει στον αιτούντα να εισέλθει στο έδαφός της, τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε αυτός να έχει πρόσβαση σε διαδικασία σύμφωνα με τις βασικές αρχές και εγγυήσεις που περιγράφονται στο κεφάλαιο II. 5. Τα κράτη μέλη ενημερώνουν περιοδικώς την Επιτροπή σχετικά με τις χώρες έναντι των οποίων εφαρμόζεται η αρχή αυτή σύμφωνα με τις διατάξεις του παρόντος άρθρου.».

7. Επειδή, κατά την έννοια των ως άνω διατάξεων, όπως ερμηνεύθηκαν από το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης (C-134/23, απόφαση της 4.10.2024, Σωματείο «Ελληνικό Συμβούλιο για τους Πρόσφυγες» κλπ), οι ως άνω διατάξεις επιτρέπουν σε κράτος μέλος να χαρακτηρίζει, με πράξη γενικής ισχύος, μια χώρα ως γενικώς ασφαλή τρίτη χώρα για συγκεκριμένους αιτούντες διεθνή προστασία (σκ. 43), χωρίς το κύρος της πράξης αυτής να εξαρτάται από την προϋπόθεση να αποδεικνύεται ότι οι ενδιαφερόμενοι αιτούντες διεθνή προστασία τυγχάνουν πράγματι εισδοχής ή επανεισδοχής στο έδαφος της εν λόγω τρίτης χώρας (σκ. 46). Ωστόσο, σε περίπτωση που διαπιστώνεται ότι η τρίτη χώρα η οποία έχει χαρακτηριστεί από κράτος μέλος ως γενικώς ασφαλής δεν αποδέχεται, εν τοις πράγμασι, την εισδοχή ή την επανεισδοχή των ενδιαφερομένων αιτούντων διεθνή προστασία, το εν λόγω κράτος μέλος δεν δύναται να απορρίπτει τις αιτήσεις τους διεθνούς προστασίας ως απαράδεκτες, επί τη βάση του άρθρου 33, παράγραφος 2, στοιχείο γ', της οδηγίας 2013/32. Περαιτέρω, το εν λόγω κράτος μέλος δεν δύναται να αναβάλλει, αδικαιολόγητα, την εξέταση των αιτήσεων αυτών και οφείλει, μεταξύ άλλων, να μεριμνά ώστε η εν λόγω εξέταση να διεξάγεται σε ατομική βάση, σύμφωνα με το άρθρο 10, παράγραφος 3, στοιχείο α', της ίδιας οδηγίας και τηρουμένων των προθεσμιών που ορίζονται στο άρθρο 31 αυτής (σκ. 54).

8. Επειδή, ο ν. 4939/2022 «Κύρωση Κώδικα Νομοθεσίας για την υποδοχή, τη διεθνή προστασία πολιτών τρίτων χωρών και ανιθαγενών και την προσωρινή προστασία σε περίπτωση μαζικής εισροής

εκτοπισθέντων αλλοδαπών» (Α' 111/10.6.2022), με τον οποίο μεταφέρθηκε εκ νέου στην εθνική έννομη τάξη η ανωτέρω οδηγία, και ο οποίος ίσχυε κατά τον κρίσιμο χρόνο έκδοσης της προσβαλλόμενης απόφασης (22.1.2024), προβλέπει στην παρ. 1 του άρθρου 89 ότι: «Οι Αρχές Απόφασης, με σχετική απόφαση, απορρίπτουν αίτηση διεθνούς προστασίας ως απαράδεκτη, εφόσον: α) ... δ) μία χώρα που δεν είναι κράτος μέλος, θεωρείται ως ασφαλής τρίτη χώρα για τον αιτούντα, σύμφωνα με το άρθρο 91 του παρόντος Κώδικα ή ε) ...» και στο άρθρο 91 ότι: «1. Μια χώρα θεωρείται ως ασφαλής τρίτη χώρα για έναν συγκεκριμένο αιτούντα, όταν πληρούνται σωρευτικά τα εξής κριτήρια: α) δεν απειλούνται η ζωή και η ελευθερία του λόγω φυλής, θρησκείας, εθνικότητας, συμμετοχής σε ιδιαίτερη κοινωνική ομάδα ή πολιτικών πεποιθήσεων, β) η χώρα αυτή τηρεί την αρχή της μη επαναπροώθησης, σύμφωνα με τη Σύμβαση της Γενεύης, γ) δεν υπάρχει κίνδυνος σοβαρής βλάβης για τον αιτούντα κατά το άρθρο 14 του παρόντος Κώδικα, δ) η χώρα αυτή απαγορεύει την απομάκρυνση κάποιου σε χώρα όπου κινδυνεύει να υποστεί βασανιστήρια ή σκληρή, απάνθρωπη ή ταπεινωτική μεταχείριση ή τιμωρία, όπως ορίζεται στο διεθνές δίκαιο, ε) υπάρχει η δυνατότητα να ζητηθεί το καθεστώς του πρόσφυγα, και στην περίπτωση που ο αιτών αναγνωρισθεί ως πρόσφυγας, να του χορηγηθεί προστασία σύμφωνα με τη Σύμβαση της Γενεύης και στ) ο αιτών έχει σύνδεσμο με την εν λόγω τρίτη χώρα, βάσει του οποίου θα ήταν εύλογο για αυτόν να μεταβεί σε αυτήν. Η διέλευση του αιτούντος από τρίτη χώρα μπορεί, σε συνδυασμό με συγκεκριμένες περιστάσεις που τον αφορούν, ιδίως i) τον χρόνο παραμονής του σε αυτήν, ii) ενδεχόμενη επαφή ή αντικειμενική και υποκειμενική δυνατότητα επαφής με τις αρχές, για πρόσβαση σε εργασία ή χορήγηση δικαιώματος διαμονής, iii) ενδεχόμενη, προηγούμενη της διέλευσης, διαμονή, όπως ενδεικτικά επισκέψεις μακράς διάρκειας ή σπουδές, iv) ύπαρξη οποιωνδήποτε ακόμη και μακρινών συγγενικών δεσμών, v) ύπαρξη κοινωνικών ή επαγγελματικών ή πολιτιστικών σχέσεων, vi) ύπαρξη ιδιοκτησίας, vii) σύνδεση με ευρύτερη κοινότητα, viii) γνώση της οικείας γλώσσας, ix) γεωγραφική εγγύτητα της χώρας καταγωγής, να θεωρηθεί ως σύνδεσμος του αιτούντος με την τρίτη χώρα, βάσει του οποίου θα ήταν εύλογο για αυτόν να μεταβεί σε αυτή. 2. Η συνδρομή των ως άνω κριτηρίων εξετάζεται ανά περίπτωση και για κάθε αιτούντα ξεχωριστά, εκτός εάν η τρίτη χώρα έχει χαρακτηριστεί ως γενικά ασφαλής και εμπεριέχεται στον εθνικό κατάλογο ασφαλών τρίτων χωρών. Στην τελευταία αυτή περίπτωση, ο αιτών διεθνή προστασία δύναται να αντικρούει την εφαρμογή της έννοιας της ασφαλούς τρίτης χώρας, επικαλούμενος ως λόγο το γεγονός ότι η τρίτη χώρα δεν είναι ασφαλής υπό τις συγκεκριμένες συνθήκες στις οποίες αυτός ευρίσκεται. 3. Με κοινή απόφαση των Υπουργών Μετανάστευσης και Ασύλου και Εξωτερικών, η οποία εκδίδεται κατόπιν εισήγησης του Διοικητή της Υπηρεσίας Ασύλου, καθορίζονται οι τρίτες χώρες που χαρακτηρίζονται ασφαλείς, σύμφωνα με το παρόν άρθρο, για ορισμένες κατηγορίες αιτούντων άσυλο, ανάλογα με τα χαρακτηριστικά τους (φυλετικά, θρησκευτικά, κ.ά.), για τους σκοπούς της εξέτασης αιτήσεων διεθνούς προστασίας. Τα στοιχεία (εσωτερικό νομοθετικό καθεστώς της τρίτης χώρας, διμερείς ή πολυμερείς διακρατικές συμφωνίες ή συμφωνίες της τρίτης χώρας με την Ευρωπαϊκή Ένωση, καθώς και εσωτερική πρακτική) που λαμβάνονται υπόψη για την έκδοση της ανωτέρω κοινής υπουργικής απόφασης, πρέπει να είναι επίκαιρα και να προέρχονται από έγκυρες πηγές ενημέρωσης, ιδίως από επίσημες διπλωματικές πηγές της ημεδαπής και της αλλοδαπής, τον Οργανισμό της Ευρωπαϊκής Ένωσης για το Άσυλο, τη νομοθεσία των λοιπών κρατών μελών σε σχέση με την έννοια των ασφαλών τρίτων χωρών, το Συμβούλιο της Ευρώπης, την Ύπατη Αρμοστεία του Ο.Η.Ε για τους Πρόσφυγες. Ο καθορισμός επανεξετάζεται υποχρεωτικά τον Νοέμβριο κάθε έτους. Εάν διαπιστώνεται σημαντική αλλαγή της κατάστασης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων σε χώρα που έχει χαρακτηριστεί ως ασφαλής τρίτη χώρα, ο χαρακτηρισμός επανεξετάζεται το ταχύτερο δυνατό και προ της παρέλευσης έτους, κατά το προηγούμενο εδάφιο. Για κάθε απόφαση χαρακτηρισμού ενημερώνεται η Ευρωπαϊκή Επιτροπή. 4. Σε περίπτωση έκδοσης απόφασης που βασίζεται αποκλειστικά στο παρόν άρθρο, οι αρμόδιες Αρχές Παραλαβής ενημερώνουν σχετικά τον αιτούντα και του χορηγούν έγγραφο, με το οποίο ενημερώνονται οι αρχές της εν λόγω τρίτης χώρας ότι η αίτηση δεν έχει εξεταστεί επί της ουσίας. 5. Όταν η ως άνω τρίτη χώρα δεν επιτρέπει στον αιτούντα να εισέλθει στο έδαφός της, η αίτησή του εξετάζεται επί της ουσίας από τις αρμόδιες Αρχές Απόφασης. 6. ...».

9. Επειδή, εξάλλου, με το άρθρο πρώτο του ν. 2926/2001 (Α' 139) κυρώθηκε η από 20.1.2000 «Συμφωνία μεταξύ της Ελληνικής Δημοκρατίας και της Δημοκρατίας της Τουρκίας για τη συνεργασία του Υπουργείου Δημόσιας Τάξης της Ελληνικής Δημοκρατίας και του Υπουργείου Εσωτερικών της Δημοκρατίας της Τουρκίας για την καταπολέμηση του εγκλήματος ιδιαίτερα της τρομοκρατίας, του οργανωμένου εγκλήματος, της παράνομης διακίνησης ναρκωτικών και της λαθρομετανάστευσης», στο άρθρο 8 της οποίας προβλέπονται τα εξής: «Τα Μέρη θα συνεργάζονται για την καταπολέμηση της λαθρομετανάστευσης. Έως ότου συναφθεί συμφωνία Επανεισδοχής, τα Μέρη θα επιτρέπουν την επανείσοδο ατόμων, δηλαδή ... και των υπηκόων τρίτων χωρών, οι οποίοι διέσχισαν ή πρόκειται να διασχίσουν παράνομα τα σύνορα ενός εκ των Μερών, και οι οποίοι προέρχονται από το έδαφος του άλλου Μέρους. Για την υλοποίηση των ανωτέρω, τα Μέρη θα ορίσουν από κοινού, το ταχύτερο δυνατόν τις αρχές και τις απαραίτητες διαδικασίες για την επανεισδοχή των εν λόγω προσώπων, μέσω ενός σχετικού κειμένου. Τα Μέρη θα κοινοποιούν αμοιβαία, διά της διπλωματικής οδού, δείγματα των νέων ταξιδιωτικών εγγράφων, σφραγίδων και ειδών θεωρήσεων εισόδου, για την πρόληψη, καταπολέμηση της παράνομης διέλευσης των συνόρων». Για την εφαρμογή δε του ως άνω άρθρου 8 καταρτίστηκε το από 8.11.2001 Πρωτόκολλο, το οποίο κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν. 3030/2002 (Α' 163). Περαιτέρω, συνήφθη και η από 10.12.2013 Συμφωνία μεταξύ της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της Δημοκρατίας της Τουρκίας για την επανεισδοχή προσώπων που διαμένουν χωρίς άδεια, η οποία κυρώθηκε εξ ονόματος της Ένωσης με την απόφαση του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 14.4.2014 (ΕΕ L 134). Η Συμφωνία, στο άρθρο 4, με τίτλο «Επανεισδοχή υπηκόων τρίτων χωρών και ανιθαγενών», ορίζει τα ακόλουθα: «1. Κατόπιν αιτήσεως κράτους μέλους και χωρίς περαιτέρω διατυπώσεις από το εν λόγω κράτος μέλος πέραν εκείνων που προβλέπονται στην παρούσα συμφωνία, η Τουρκία επιτρέπει την επανεισδοχή όλων των υπηκόων τρίτων χωρών ή των ανιθαγενών, οι οποίοι δεν πληρούν, ή δεν πληρούν πλέον, τους ισχύοντες όρους εισόδου, παρουσίας ή διαμονής στην επικράτεια του αιτούντος κράτους μέλους, υπό την προϋπόθεση ότι, σύμφωνα με το άρθρο 10 [περί των αποδεικτικών στοιχείων όσον αφορά υπηκόους τρίτων χωρών και ανιθαγενείς], τα εν λόγω πρόσωπα: α) ... ή β) ... ή γ) εισήλθαν παράνομα και απευθείας στην επικράτεια των κρατών μελών, αφού διέμειναν ή διήλθαν από την τουρκική επικράτεια. 2. ...».

10. Επειδή, περαιτέρω, στις 15.10.2015 η Τουρκία και η Ευρωπαϊκή Ένωση συμφώνησαν ένα κοινό σχέδιο δράσης με στόχο την ενίσχυση της συνεργασίας τους στον τομέα της στήριξης των Σύρων υπηκόων που απολαύουν προσωρινής διεθνούς προστασίας και στον τομέα της διαχείρισης της μετανάστευσης, για την αντιμετώπιση της κρίσης που δημιουργήθηκε λόγω της κατάστασης στην Συρία. Στις 29.11.2015, οι αρχηγοί κρατών ή κυβερνήσεων των κρατών μελών της Ένωσης συναντήθηκαν με τον Τούρκο ομόλογό τους. Κατά το πέρας της συνόδου, αποφάσισαν να ενεργοποιήσουν το κοινό σχέδιο δράσης, ιδίως δε να ενισχύσουν την ενεργό συνεργασία τους ως προς τους μετανάστες που δεν χρήζουν διεθνούς προστασίας, προλαμβάνοντας την μετακίνησή τους προς την Τουρκία και την Ένωση, διασφαλίζοντας την εφαρμογή των διατάξεων διμερών συμφωνιών επανεισδοχής και μεριμνώντας για την ταχεία επιστροφή των μεταναστών, που δεν χρήζουν διεθνούς προστασίας, στις χώρες καταγωγής τους. Ακολούθως, στις 18.3.2016, δημοσιεύθηκε στον δικτυακό τόπο του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, υπό την μορφή του δελτίου Τύπου 144/16, δήλωση σχετικά με τα αποτελέσματα «[της τρίτης συνόδου] από τον Νοέμβριο του 2015 που ήταν αφιερωμένη στην εμβάθυνση των σχέσεων ΕΕ-Τουρκίας καθώς και στην αντιμετώπιση της μεταναστευτικής κρίσης» ανάμεσα στα «μέλη του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου και τον τούρκο ομόλογό τους». Η ανωτέρω δήλωση Ευρωπαϊκής Ένωσης - Τουρκίας ανέφερε ότι «η Τουρκία και η Ευρωπαϊκή Ένωση επιβεβαίωσαν τη δέσμευσή τους για την εφαρμογή του κοινού τους σχεδίου δράσης που ενεργοποιήθηκε στις 29 Νοεμβρίου 2015» και «αναγνωρίζουν ότι απαιτούνται περαιτέρω ταχείες και αποφασιστικές προσπάθειες». Η δήλωση ανέφερε εν συνεχεία τα εξής: «Προκειμένου να εξαρθρωθεί το επιχειρηματικό μοντέλο των διακινητών και να προσφερθεί στους μετανάστες μια εναλλακτική λύση ώστε να μη βάζουν σε κίνδυνο τη ζωή τους, η ΕΕ [Ευρωπαϊκή Ένωση] και η Τουρκία αποφάσισαν

σήμερα να δώσουν τέλος στην παράτυπη μετανάστευση από την Τουρκία προς την ΕΕ. Προκειμένου να επιτευχθεί ο στόχος αυτός, συμφώνησαν ως προς τα εξής πρόσθετα σημεία δράσης: 1) Όλοι οι νέοι παράτυποι μετανάστες που φθάνουν στα ελληνικά νησιά μέσω Τουρκίας από τις 20 Μαρτίου 2016 και έπειτα θα επιστρέφονται σε αυτήν. Αυτό θα συμβαίνει σε πλήρη συμφωνία με το ενωσιακό και διεθνές δίκαιο, άρα με αποκλεισμό κάθε είδους ομαδικών απελάσεων. Όλοι οι μετανάστες θα προστατεύονται σύμφωνα με τα σχετικά διεθνή πρότυπα και τηρουμένης της αρχής της μη επαναπροώθησης. Θα πρόκειται για προσωρινό και έκτακτο μέτρο που είναι απαραίτητο προκειμένου να σταματήσει ο ανθρωπίνος πόνος και να αποκατασταθεί η δημόσια τάξη. Οι μετανάστες που φθάνουν στα ελληνικά νησιά θα καταγράφονται δεόντως και τυχόν αιτήσεις ασύλου θα διεκπεραιώνονται ατομικά από τις ελληνικές αρχές δυνάμει της οδηγίας για τις διαδικασίες ασύλου, σε συνεργασία με την Ύπατη Αρμοστεία των Ηνωμένων Εθνών για τους Πρόσφυγες. Οι μετανάστες που δεν αιτούνται άσυλο ή η αίτηση των οποίων κρίνεται αβάσιμη ή απαράδεκτη βάσει της ως άνω οδηγίας θα επιστρέφονται στην Τουρκία. Η Τουρκία και η Ελλάδα, με τη συνδρομή των θεσμικών οργάνων και οργανισμών της ΕΕ, θα λάβουν τα αναγκαία μέτρα και θα συνάπτουν εφόσον απαιτείται διμερείς διακανονισμούς, περιλαμβανομένης και της παρουσίας τούρκων αξιωματούχων στα ελληνικά νησιά και ελλήνων αξιωματούχων στην Τουρκία από τις 20 Μαρτίου 2016, για να εξασφαλίζεται η επικοινωνία και ως εκ τούτου να διευκολύνεται η απρόσκοπτη εφαρμογή των εν λόγω διακανονισμών. Η ΕΕ θα καλύψει τις δαπάνες των επιχειρήσεων επιστροφής παράτυπων μεταναστών. 2) Για κάθε επιστροφή Σύρου στην Τουρκία από τα ελληνικά νησιά, ένας άλλος Σύρος θα επανεγκαθίσταται από την Τουρκία στην ΕΕ, λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων τρωτότητας του ΟΗΕ. Θα συσταθεί μηχανισμός, με τη συνδρομή της Επιτροπής, των οργανισμών της ΕΕ και άλλων κρατών μελών, συμπεριλαμβανομένης και της Ύπατης Αρμοστείας των Ηνωμένων Εθνών για τους Πρόσφυγες, ο οποίος θα διασφαλίζει ότι η αρχή αυτή θα εφαρμόζεται από την ίδια ημέρα από την οποία αρχίζουν οι επιστροφές. Θα δοθεί προτεραιότητα στους μετανάστες που δεν έχουν προηγουμένως εισέλθει ή επιχειρήσει να εισέλθουν παρατύπως στην ΕΕ. Από την πλευρά της ΕΕ, η επανεγκατάσταση στο πλαίσιο του μηχανισμού αυτού θα υλοποιηθεί, κατ' αρχήν, με τήρηση των δεσμεύσεων που έχουν λάβει τα κράτη μέλη στο πλαίσιο των συμπερασμάτων των αντιπροσώπων των κυβερνήσεων των κρατών μελών, συνελθόντων στο πλαίσιο του Συμβουλίου στις 20 Ιουλίου 2015, σύμφωνα με τις οποίες παραμένουν 18.000 θέσεις επανεγκατάστασης. Οι τυχόν περαιτέρω ανάγκες επανεγκατάστασης θα υλοποιούνται μέσω παρόμοιου εθελοντικού διακανονισμού έως του ανώτατου ορίου 54.000 πρόσθετων ατόμων ...».

11. Επειδή, όπως έγινε δεκτό με την απόφαση 177/2023 της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας (και επιβεβαιώθηκε με τις 1049-1052/2025 αποφάσεις της Ολομέλειας του ίδιου Δικαστηρίου), από τα μνημονεύμενα στις αμέσως προηγούμενες σκέψεις διεθνή κείμενα προκύπτει ότι καταρχάς η Τουρκία ανέλαβε τη νομική υποχρέωση να αποδέχεται, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, την επανεισδοχή από την Ελλάδα αλλοδαπών αιτούντων διεθνή προστασία. Ωστόσο, από τα προσκομισθέντα ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας στοιχεία προέκυψε ότι η Τουρκία δεν συμμορφώνεται εν τοις πράγμασι προς τις ως άνω νομικές υποχρεώσεις της, καθώς δεν πραγματοποιείται η επανεισδοχή στην Τουρκία των αιτούντων διεθνή προστασία, των οποίων τα αιτήματα έχουν απορριφθεί ως απαράδεκτα για τον λόγο της «ασφαλούς τρίτης χώρας», αλλά, αντιθέτως, από τον Μάρτιο του 2020 και έκτοτε οι επιστροφές από την Ελλάδα στην Τουρκία έχουν ανασταλεί, χωρίς να μπορεί να γίνει δεκτό ότι πρόκειται για μία προσωρινή και μόνο μη εφαρμογή της Κοινής Δήλωσης της 18ης.3.2016 από την Τουρκία.

12. Επειδή, στην προκείμενη περίπτωση από τα στοιχεία της οικογραφίας προκύπτουν τα ακόλουθα: Ο αιτών, πολίτης Συρίας, στις (...) /2023, υπέβαλε στο Κέντρο Υποδοχής και Ταυτοποίησης Φυλακίου αίτημα παροχής διεθνούς προστασίας και δήλωσε ότι γεννήθηκε στις (...) στο χωριό (...) /της περιφέρειας Der Zoor της Συρίας όπου και διέμενε, ότι είναι σουνίτης μουσουλμάνος στο θρήσκευμα, καθώς και ότι εγκατέλειψε τη χώρα του την 1η.1.2020, λόγω του πολέμου και μετέβη στην Τουρκία.

Στην Ελλάδα δε εισήλθε στις (...)/2023. Δήλωσε επίσης, ότι αποφάσισε να εγκαταλείψει την Τουρκία, διότι δεν είχε νομιμοποιητικά έγγραφα και κινδύνευε με απέλαση. Κατά την προσωπική του συνέντευξη, η οποία πραγματοποιήθηκε στις (...)/2023 στο Αυτοτελές Κλιμάκιο Ασύλου Φυλακίου, με τη συνδρομή διερμηνεά από τα ελληνικά στα αραβικά (γλώσσα που ο αιτών ομιλεί και κατανοεί πλήρως) και αντιστρόφως, αυτός ενημερώθηκε ότι η αίτησή του θα εξεταζόταν κατ' εφαρμογή της έννοιας της ασφαλούς τρίτης χώρας και ότι όφειλε να παραθέσει τους λόγους για τους οποίους η Τουρκία δεν ήταν ασφαλής τρίτη χώρα για τον ίδιο. Αφού επιβεβαίωσε τα προσωπικά του στοιχεία, ο αιτών δήλωσε ότι είναι άγαμος και άτεκνος, ενώ ως προς τα μέλη της πατρικής του οικογένειας, ότι έχει μια αδερφή με την οποία βρίσκεται μαζί στην Ελλάδα, έναν αδερφό ο οποίος βρίσκεται στη Γερμανία, καθώς και τους γονείς του και μία άλλη αδερφή, οι οποίοι βρίσκονται στην Τουρκία. Περαιτέρω, ανέφερε ότι εγκατέλειψε τη χώρα καταγωγής του την 1η.1.2020 και πέρασε στην Τουρκία από το (...), όντας ανήλικος μαζί με την οικογένειά του, αντιμετωπίζοντας κατά την πρώτη προσπάθεια διάσχισης των συνόρων παρεμπόδιση (πυροβολισμούς) από τις τουρκικές αρχές. Μετά τη δεύτερη επιτυχή προσπάθεια διεύλευσης των συνόρων εγκαταστάθηκαν στην περιοχή (...), ωστόσο, οι αιτήσεις που υπέβαλε ο πατέρας του για τη χορήγηση σε αυτούς ταυτότητας (κιμλίκ), απορρίφθηκαν, γεγονός που εμπόδισε τον αιτούντα να φοιτήσει στο σχολείο και οδήγησε στη σύλληψή του τον Ιούλιο 2023 προς απέλαση. Κατά τους ισχυρισμούς του αιτούντος, ο ίδιος κρατήθηκε για δέκα ημέρες, υπό κακές συνθήκες, σε φυλακή στην (...), ενώ όταν του ζητήθηκε να υπογράψει τα έγγραφα απέλασης αυτός αρνήθηκε με αποτέλεσμα αυτά να υπογραφούν από τους αξιωματικούς των τουρκικών αρχών. Τελικά, ο αιτών επιβιβάστηκε σε στρατιωτικό όχημα που θα τον μετέφερε στα σύνορα με τη Συρία προς απέλαση, αλλά τρία χιλιόμετρα πριν την πύλη, καθότι γνώριζε την περιοχή, κατάφερε να διαφύγει πηδώντας από το όχημα. Εξάλλου, ανέφερε ότι εργάστηκε στην Τουρκία χωρίς αμοιβή ως κουρέας για περίπου επτά μήνες κατά το έτος 2022, προκειμένου να μάθει τη συγκεκριμένη τέχνη. Αναφορικά με τους λόγους για τους οποίους εγκατέλειψε την Τουρκία και εισήλθε στην Ελλάδα μέσω Έβρου (...) του έτους 2023, δήλωσε ότι πρόκειται για μη ασφαλή χώρα, λόγω του κινδύνου απέλασης στη Συρία, καθώς και του ρατσισμού σε βάρος των Σύριων, ο οποίος οδηγεί σε βιαιοπραγίες εναντίον τους, όπως συνέβη και στον ίδιο, δεδομένου ότι κατά την παραμονή του στη χώρα αυτή υπέστη ξυλοδαρμό από παρέα Τούρκων. Η αίτησή του απορρίφθηκε ως απαράδεκτη με την (...).2023 απόφαση του Αυτοτελούς Κλιμακίου Ασύλου Φυλακίου, διότι κρίθηκε ότι στο πρόσωπό του πληρούνταν σωρευτικά οι προϋποθέσεις του άρθρου 91 του ν. 4939/2022, ώστε η Τουρκία να μπορεί να χαρακτηριστεί ασφαλής τρίτη χώρα γι' αυτόν. Κατά της απόφασης αυτής, ο αιτών άσκησε την από (...)2023 ενδικοφανή προσφυγή, με την οποία ζήτησε την επανεξέταση της επίμαχης αίτησής του για χορήγηση διεθνούς προστασίας, η οποία ωστόσο, απορρίφθηκε με την προσβαλλόμενη απόφαση με την αιτιολογία ότι πληρούνται σωρευτικώς όλες οι απαιτούμενες εκ του νόμου προϋποθέσεις στο πρόσωπο του, προκειμένου να κριθεί η Τουρκία ως ασφαλής τρίτη χώρα για αυτόν, ώστε να επιστρέψει εκεί και να τύχει της παρεχόμενης προστασίας ως πολίτης Συρίας. Ειδικότερα, η 6η Ανεξάρτητη Επιτροπή Προσφυγών κατέληξε στην κρίση αυτή, με το ακόλουθο σκεπτικό: α) ως προς το κριτήριο της περ. α' της παρ. 1 του άρθρου 86 του ν. 4636/2019 (ήδη άρθρου 91 του ν. 4939/2022), ενόψει της προσωπικής κατάστασης του αιτούντος και της μη ύπαρξης στο πρόσωπό του αυτοτελών επιβαρυντικών παραγόντων δεν προκύπτει ότι συντρέχει εύλογος κίνδυνος να στερηθεί την ελευθερία του στην Τουρκία, λαμβάνοντας ιδίως υπόψη την παραμονή του στη χώρα αυτή πλέον των 3,5 ετών, και το γεγονός ότι κυκλοφορούσε ελεύθερα χωρίς να έχει προηγουμένως συλληφθεί ή κρατηθεί. Εξάλλου, οι ισχυρισμοί του αιτούντος περί σύλληψης, κράτησης, απόπειρας απέλασης και απόδρασης του κατά τη μεταφορά του προς τα σύνορα τον Ιούλιο του έτους 2023, ενόψει της αοριστίας τους και της έλλειψης επαρκούς βιωματικού περιεχομένου, δεν κρίνονται πειστικοί και βάσιμοι· β) Ως προς τα κριτήρια των περ. β' και δ' της παρ. 1 του άρθρου 86 του ν. 4636/2019 (ήδη άρθρου 91 του ν. 4939/2022), λαμβάνοντας υπόψη ότι στην Τουρκία ισχύει θεσμικά και στην πράξη η αρχή της μη επαναπροώθησης και παρέχεται καθεστώς προσωρινής προστασίας στους Σύριους πρόσφυγες, δεν μπορεί να συναχθεί ευλόγως ότι υφίσταται κίνδυνος επαναπροώθησης του αιτούντος στη Συρία, δοθέντος ιδίως, ότι τα μέτρα που λαμβάνει το τουρκικό κράτος, ώστε να αποτρέψει την είσοδο ατόμων

από τη Συρία στο έδαφός του, δεν οδηγούν στο συμπέρασμα ότι δεν θα εφαρμόσει τον προαναφερθέντα κανόνα για όσους Σύριους επιστρέφονται από την Ελλάδα· γ) Ως προς το κριτήριο της περ. γ' της παρ. 1 του άρθρου 86 του ν. 4636/2019 (ήδη άρθρου 91 του ν. 4939/2022), βάσει των διαθέσιμων πρόσφατων διεθνών πηγών, στην Τουρκία δεν υφίσταται κατάσταση εσωτερικής ένοπλης σύρραξης, ούτε συντρέχει περίπτωση αδιακρίτως ασκούμενης βίας, ο βαθμός της οποίας να είναι τόσο υψηλός, ώστε να δημιουργείται σοβαρός κίνδυνος για τον αιτούντα λόγω και μόνον της παρουσίας του στην επικράτεια της χώρας αυτής να εκτεθεί στην εν λόγω απειλή· δ) Ως προς το κριτήριο της περ. ε' της παρ. 1 του άρθρου 86 του ν. 4636/2019 (ήδη άρθρου 91 του ν. 4939/2022), στην Τουρκία υπάρχει η δυνατότητα να ζητηθεί το καθεστώς του πρόσφυγα και να χορηγηθεί προστασία ανάλογη με αυτή της Σύμβασης της Γενεύης, καθώς στην περίπτωση αιτούντων άσυλο από τη Συρία, χορηγείται καθεστώς προσωρινής προστασίας, το οποίο εξασφαλίζει την προστασία τους ιδίως, αναφορικά με το δικαίωμα στην εργασία, την πρόσβαση στην εκπαίδευση, την υγειονομική περίθαλψη· ε) Ως προς δε, το κριτήριο της περ. στ' της παρ. 1 του άρθρου 86 του ν. 4636/2019 (ήδη άρθρου 91 του ν. 4939/2022), λαμβάνοντας υπόψιν: 1.την άνευ εμποδίων διέλευση του αιτούντος από την Τουρκία, ως τρίτη χώρα, 2.την πλέον των 3,5 ετών παραμονή του στη χώρα αυτή χωρίς να αντιμετωπίσει οποιοδήποτε πρόβλημα, 3.τη σταθερή διαμονή μελών της οικογένειάς του (γονέων και μία αδελφής) στην Τουρκία, 4.το γεγονός ότι ο αιτών εκπαιδεύτηκε στην Τουρκία στην τέχνη του κουρέα και 5.την εγγύτητα της Τουρκίας με τη χώρα καταγωγής του, υφίσταται ο απαιτούμενος σύνδεσμος του αιτούντος με την Τουρκία, βάσει του οποίου θα ήταν αντικειμενικά εύλογο για αυτόν να μεταβεί στην εν λόγω χώρα. Κατόπιν τούτων, με την προσβαλλόμενη απόφαση απορρίφθηκε η ενδικοφανής προσφυγή του αιτούντος και το αίτημά του για χορήγηση διεθνούς προστασίας και διατάχθηκε η επανεισδοχή του στην Τουρκία.

13. Επειδή, με την κρινόμενη αίτηση, ο αιτών προβάλλει, μεταξύ άλλων, ότι κατά παράβαση του άρθρου 91 παρ. 5 του ν. 4939/2022 απορρίφθηκε, σε δεύτερο βαθμό, με την προσβαλλόμενη απόφαση, το αίτημά του για χορήγηση διεθνούς προστασίας ως απαράδεκτο, με την αιτιολογία ότι η Τουρκία αποτελεί για αυτόν ασφαλή τρίτη χώρα, παρότι, ήδη, από 15.3.2020 δεν πραγματοποιούνται επανεισδοχές στη χώρα αυτή, και συνεπώς, εφόσον, η απομάκρυνσή του από την Ελλάδα είναι αδύνατη, το αίτημά του έπρεπε να εξετασθεί στην ουσία.

14. Επειδή, σύμφωνα με όσα έγιναν δεκτά στην έβδομη σκέψη της παρούσας, δεν επιτρέπεται η απόρριψη αίτησης διεθνούς προστασίας ως απαράδεκτης με την αιτιολογία ότι υπάρχει ασφαλής τρίτη χώρα για τον αιτούντα πολίτη τρίτης χώρας, εφόσον η τρίτη αυτή χώρα δεν επιτρέπει σε αυτόν να εισέλθει στο έδαφός της. Εξάλλου, από τα στοιχεία που είναι γνωστά, όπως αυτά έγιναν δεκτά και από το Συμβούλιο της Επικρατείας (βλ. και τις 1049-1052/2025 αποφάσεις της Ολομέλειας του εν λόγω Δικαστηρίου) προκύπτει ότι η Τουρκία κατά τον κρίσιμο χρόνο έκδοσης της προσβαλλόμενης απόφασης δεν αποδεχόταν ήδη επί τέσσερα περίπου έτη την επιστροφή πολιτών τρίτων χωρών (είτε αιτούντων άσυλο είτε όχι) στο έδαφός της, η δε Διοίκηση, η οποία υπό αυτά τα δεδομένα φέρει το σχετικό βάρος τεκμηρίωσης της δυνατότητας επανεισδοχής των αιτούντων στην Τουρκία, δεν προσκόμισε κανένα στοιχείο από το οποίο να μπορεί να συναχθεί είτε ότι στην πραγματικότητα λάμβαναν χώρα επανεισδοχές στην Τουρκία κατά το χρονικό αυτό διάστημα είτε ότι αναμενόταν ευλόγως κατά το χρονικό εκείνο σημείο (ή έστω σήμερα) η επανέναρξη της διαδικασίας εφαρμογής της Συμφωνίας Επανεισδοχής Ε.Ε.-Τουρκίας ή του αντίστοιχου ελληνοτουρκικού μηχανισμού επανεισδοχής. Με αυτά τα δεδομένα, η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί και η υπόθεση να αναπεμφθεί ενώπιον της Ανεξάρτητης Επιτροπής Προσφυγών για νέα, νόμιμη κρίση. Περαιτέρω, παρέλκει ως αλυσιστελής η εξέταση των λοιπών λόγων ακύρωσης.

15. Επειδή, κατ' ακολουθία, πρέπει να γίνει δεκτή η κρινόμενη αίτηση, να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη απόφαση και η υπόθεση να αναπεμφθεί στη Διοίκηση, για νέα, νόμιμη κρίση, σύμφωνα με τα ειδικώς οριζόμενα στην προηγούμενη σκέψη. Τέλος, πρέπει να αποδοθεί στον αιτούντα το καταβληθέν

παραβόλο (άρθρο 36 παρ. 4 εδ. α' του π.δ.18/1989), κατ' εκτίμηση όμως των περιστάσεων, να απαλλαγεί ο καθ' ου Υπουργός από τη δικαστική δαπάνη του αιτούντος [άρθρο 275 παρ. 1 εδ. ε' του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας, ο οποίος κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν. 2717/1999 (Α' 97) και εφαρμόζεται εν προκειμένω σύμφωνα με το άρθρο 15 παρ. 5 εδ. α' του ν. 3068/2002 (Α' 274), όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 57 παρ. 1 του ν. 4689/2020 (Α' 103), σε συνδυασμό με το άρθρο 4 παρ. 1 περ. στ' του ν. 702/1977 (Α' 268), όπως η περίπτωση αυτή προστέθηκε με το άρθρο 50 του ν. 3659/2008 (Α' 77)].

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

Δέχεται την αίτηση ακύρωσης.

Ακυρώνει την (...)2024 απόφαση της 6ης Ανεξάρτητης Επιτροπής Προσφυγών του Υπουργείου Μετανάστευσης και Ασύλου, και αναπέμπει την υπόθεση στη Διοίκηση, για νέα, νομίμως αιτιολογημένη κρίση.

Διατάσσει την απόδοση του καταβληθέντος παραβόλου στον αιτούντα.

Απαλλάσσει τον καθ' ου Υπουργό από τα δικαστικά έξοδα του αιτούντος.

Η διάσκεψη του Δικαστηρίου έγινε στη Θεσσαλονίκη, στις 23.4.2026, και η απόφαση δημοσιεύθηκε στον ίδιο τόπο, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση του Δικαστηρίου, στις 11.5.2026.

Αποποίηση ευθύνης: Το παρόν έγγραφο περιέχει ανωνυμοποιημένη εκδοχή δικαστικής απόφασης. Η παρούσα εκδοχή διατίθεται αποκλειστικά για σκοπούς ενημέρωσης, εκπαίδευσης και έρευνας και δεν συνιστά νομική συμβουλή ούτε υποκαθιστά εξατομικευμένη νομική υποστήριξη. Τα προσωπικά δεδομένα και λοιπά στοιχεία που θα μπορούσαν να οδηγήσουν στην ταυτοποίηση των εμπλεκόμενων προσώπων έχουν αφαιρεθεί ή ανωνυμοποιηθεί. Πέραν των αναγκαίων επεμβάσεων για την προστασία των προσωπικών δεδομένων, το κείμενο δεν έχει υποστεί άλλη επεξεργασία.

© 2026 Equal Legal Aid. Επιτρέπεται η αναπαραγωγή ή η παράθεση για μη εμπορικούς σκοπούς, υπό την προϋπόθεση ότι γίνεται σαφής αναφορά στην πηγή.